

tekervæsen et erhverv med en lang og traditionsrig historie. Den kongelige udnævnelse er et særkende, som apotekerforeningen og dens medlemmer lægger afgørende vægt på at bevare.

Den kongelige bevilling har eksisteret siden 1600-tallet, og der er ikke anført nogen som helst begrundelse for at ændre dette specielle kendetegn ved bevillingssystemet, så det forekommer at være en beskeden imødekommelse af et fagligt ønske. § 20, stk. 1 foreslås derfor formuleret:

»For at drive apotek kræves kongelig bevilling.«

ad § 20, stk. 2, nr. 3

Selv om Danmark er medlem af EF, er der ikke motiveringer for en total opgivelse af kravet om indfødsret. Konsekvensen af bestemmelsen ville være, at alle udenlandske statsborgere principielt kan opnå apotekerbevilling, når de øvrige betingelser er opfyldt. De traktatlige krav, som Danmark har bundet sig til, kan opfyldes ved, at det præciseres, at en bevilling alene kan tildeles personer med dansk indfødsret samt statsborgere i de øvrige EF-lande.

Dette skal også ses i lyset af det årligt meget lille antal ledige apotekerbevillinger (15–20), som af hensyn til gode advancementsmuligheder og fagets rekruttering bør forbeholdes et mere begrænset antal farmaceuter end alle andre landes.

ad bemærkningerne til § 20, nr. 5

Det kan konstateres, at aldersgrænsen på 50 år for tildeling af apotekerbevilling er bortfaldet.

I dag har man efterhånden administreret sig frem til en gennemsnitlig forfremmelsesalder i rimelig afstand fra 50 års grænsen, og der er tilsyneladende ingen grunde til at ændre noget, der fungerer godt.

Menneskeligt-psykologisk må det fortsat anses for at være til ansøgenes fordel, at aldersgrænsen bibeholdes. Det ville være uheldigt, om en udvikling førte til, at en forfremmelsesalder på f.eks. 55 skulle blive almindelig. Med de omfattende investeringer, der i mange tilfælde skal foretages, vil en kortere afviklingsperiode end 20 år ud fra såvel et fagligt som et økonomisk synspunkt være betænkelig.

ad § 21

Ingen bemærkninger.

ad § 22

I konsekvens af bemærkningerne til § 4, stk. 4, bør bestemmelsen udgå.

ad § 23, stk. 2

Sætningen: »Når en apoteker anvender sin fortrinsret efter § 22 eller« bør udgå, jfr. ovenstående (§ 22 og § 4, stk. 4).

ad § 24

Ingen bemærkninger.

ad § 25, stk. 1

Lovforslaget indebærer en række ændringer af hidtidig praksis vedrørende udnævnelse af apotekere. Selve proceduren omkring dette spørgsmål giver ikke anledning til bemærkninger. Derimod giver bemærkningerne til lovforslagets § 71 anledning til *alvorlige principielle kommentarer*.

Se derfor bemærkningerne til § 71.

ad § 25, stk. 2

Der er ikke med bestemmelsen taget hensyn til de situationer, hvor *en flytning* af et apotek er påkrævet. En flytning i en senere del af en apotekers funktionsperiode bør sidestilles med *en nedlæggelse*, således at den (lidt ældre) apoteker kan vælge at lade sig forflytte og overlade den krævende opgave til flytte apoteket til en yngre kollega, hvilket menneskeligt og især økonomisk ville være en mere hensigtsmæssig ordning.

Ikke alene ønsket om en mere hensigtsmæssig placering af apoteket af hensyn til områdets medicinforsyning kan begrunde en flytning, men også forhold som f.eks. opsigelse af lejemål kan være motivering.

ad § 26

Ingen bemærkninger.

ad § 27

Ingen bemærkninger.

ad § 28, stk. 2

Bestemmelsen giver sundhedsstyrelsen bemyndigelse til at forpligte en apoteker til at forblive i sit privilegium ud over den norma-